

ÚNOS

na Kynžvartu

A takový to mohl být hezký den. Slavnostní atmosféra, krásný zámek, výborná společnost.

Jenže teroristé se na pohodu neohlíží. Šátky přetažené přes obličej, namířené zbraně, křik. Vtrhli dovnitř jako letní bouřka, nikdo se nezmohl na odpor.

„Ruce nahoru! Postavte se ke zdi!“

Nešlo jim o peníze, potřebovali rukojmí. Popadli Kateřinu Martínkovou a zatahli ji do připraveného auta. Venku třesklo několik výstřelů.

„Nikdo se ani nehne!“

Zaskočení hosté poslechli a do ticha se ozýval jen zvuk týraného motoru odjíždějícího vozu.

Výjimečná situace vyžadovala okamžitě řešení. Pavel Martínek se jako policista ujal vyšetřování celé záležitosti. Bleskurychle sestavil pracovní tým s psuvodem i kriminallistickým technikem a vyrazili po stopě zločinců. Po krátké chvíli narazili na mrtvé tělo. Šlo o teroristu, nebo naopak o oběť pachatelů? Odpověď se po předběžném ohledání našla v kapsách nebožtíka. Podrobný plánec okolí se zatrženou hájovnou stojící nedaleko. Únosci udělali velikou chybu, že mrtvého kolegu neprošacovali. Zřejmě příliš spěchali.

Další problém se však objevil vzápětí. Amatérsky vyrobená puma, válečky plastické trhaviny, rozbuška propojená s časovým spínačem. Všude spousta drátků, těžko se dalo říct, který je ten pravý. Martínek chvíli dumal nad tím nadělením, pak vyhnal kolegy pryč a odpojil baterii. Nic se nestalo. Zneškodněná nálož už nemohla nikomu ublížit.

Dál!

Jednotlivé stopy ve velikém oblouku vracely pátrání tam, kde všechno začalo, k místu svatební hostiny. Pavel Martínek si oblékl neprůstělnou vestu a vtrhl přímo do peleše lotrů. Čekalo jej šampaňské, neboť

hladce vyřešený únos nevěsty se přece musí oslavit.

Kateřina Prekopová se narodila v Plzni na Slované, brzy se ovšem rodiče přestěhovali do Týmakova, což je nevelká obec nedaleko krajského města. Do Starého Plzeňce dojížděla na základní školu, pro středoškolské studium si vybrala zaměření na obchod a služby, nikdo si tehdy křehkou dívku ani ve snu nedovedl představit v uniformě. Snad jen starší bratr, který byl voják z povolání, si všiml zájmu o služební pistoli a s chlapskou převahou sestře vysvětloval, jak vlastně zbraň funguje, jak se rozebírá a jaká základní bezpečnostní pravidla je nutno při manipulaci dodržovat.

„Uprímně řečeno, tehdy jsem žila takovými holčičími problémy,“ poznamenala Kateřina, dnes už Martínková. „Představovala jsem si, že si pořídím kosmetický salón, že budu trochu podnikatelka a manažerka. Dokonce jsem to nějaký čas i doopravdy zkoušela, jenže s pramalým úspěchem. V oboru je nesmírně

silná konkurence a nejvíc mě trápil takový pocit existenční nejistoty. Nikdy bych nechtěla být na někom závislá, proto mi vadila situace, kdy člověk netuší ani to, co bude příští měsíc, natožpak za rok. Zkrátka, když se objevilo volné místo na městském inspektorátu pro zbraně a střelivo, ráda jsem tam nastoupila jako občanský zaměstnanec.“

Zapomenuty byly plet'ové masky a šminky, nová práce Kateřinu náramně bavila. A protože nemínala jen sedět u okénka a vyřizovat papírovou agendu, začala se o obor zajímat do hloubky. Studovala odbornou literaturu a chodila na střelnici, kde se jí překvapivě dařilo. Když se pak objevila možnost přejít do služebního poměru k Policii České republiky, dlouho neváhala a podala si přihlášku.

„Táta z toho byl trochu rozpačitý, protože se o mne bál. Dost dlouho jsem ho musela přesvědčovat, že se nebudu prát s lupiči na ulici a že mi nepůjde každý den o život. S maminkou to bylo trochu snazší, dost respektuje to, co si myslím já.“

dili jako dva vzájemně se respektující kolegové, potom spolu začali chodit.

„V únoru jsme se zasnoubili a svatbu naplánovali na léto. Vlastně s tím první přišel Pavel. Že by se ženil v uniformě, jako to dělávali důstojníci za první republiky. Mně se to zalíbilo, ovšem neměli jsme tušení, jestli to neodporuje nějakému internímu předpisu. Tak jsme se obrátili na své nadřízené a ti to přijali až nečekaně vlídně.“

• • •

Uniformovaná svatba. Plzeňský policejní ředitel plukovník Luboš Berka to považoval za náramně dobrý nápad a s chutí se pustil do organizace. Zařídil slavnostní jednotku předválečných četníků, sám si připravil projev ve formě kostnatého úředního protokolu. Četl ten strašlivý text s kamennou tváří, kterou nezměnily ani časté salvy smíchu.

Zkrátka, zámek Kynžvart ožil pohodou,

Sluchátkové tlumiče zvuku na uších, vyletující nábojnice, přibývajících otvory uprostřed terče. Praporčík Pavel Martínek dělal na plzeňské střelnici instruktora a dívka s přesnou zbraní se mu náramně líbila.

On sám si budoucnost u policie vybral vcelku programově. Vždycky obdivoval dobré detektivky, už jako malý kluk měl v partě přezdívku ze známého filmového seriálu o policejní akademii, bavily jej zbraně i sportovní střelba.

ci, a nakonec se rozhodl pro to druhé. Střeleckého instruktora dělá trochu navíc, i když perfektně ovládání zbraně s každodenní službou úzce souvisí.

„Poznali jsme se docela náhodou,“ vzpomínala Kateřina Prekopová. „Pavel potřeboval znát nějakou technickou drobnost ohledně zbrojních průkazů, mě zase zajímal názor odborníka na nový typ služebních pistolí...“

Takže slovo dalo slovo, nějaký čas kamará-

Pro střední školu si zvolil zaměření na ochranu osob a majetku, odtud už byl do uniformy jenom krok.

Chvilí váhal mezi armádou a poli-

blýskáním šavlí a svatebním veselím. A pak do toho přišel ten teroristický únos. Děs byl ovšem pouze kaširovaný, nevěsta se vrátila včas a všechno nakonec dobře dopadlo.

• • •

V rubrice zvané portréty si zpravidla vyprávíme o lidech, kteří mají pořádný kus života za sebou a začínají pomalu bilancovat. Tentokrát jsme nakousli příběh novomanželů stojících na začátku kariéry. Oba se chystají studovat a mají spoustu velkých životních plánů. Takže na to shrnující povídání si budeme muset takových třicet, možná čtyřicet let počkat. Ale nebojte se, ono to uteče jako voda...

Antonín JIROTKA
Foto Václav ŠEBEK